

διὰ τὴν δύναμιν τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ νὰ γίνηται ἐντὸς δο-
χείων μὴ ὑπὸ τούτου προσδλητῶν, ἐντὸς βυτίων¹ π.
χ.· πρὸς ταχύτεραν δὲ τούτου διὰ τὴν δύναμιν προτείνομεν
τὸ ἐξῆς μέσον· ποσότητά τινα τοῦ ὕδατος θερμαίνο-
μεν (π. χ. 2 ὀκ.) ἐντὸς τῆς ὁποίας χέομεν τὸν θεϊ-
κὸν χαλκὸν καὶ εἴτα τὴν λοιπὴν τοῦ ὕδατος ποσό-
τητα, ἀναμιγνύοντες διαρκῶς τὸ μίγμα, μεθ' ὃ τὴν
διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἀσέβουτου.

Δέον δὲ πάντοτε τὴν ἄσβεστον ἐντὸς τοῦ θεϊκοῦ χαλκοῦ νὰ χέωμεν, οὐδέποτε τὸ ἐναντίον πράττοντες, καθ' ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κατὰ τὸν κ. Gayon, συντελεῖται θερμότητος ἐκ τῆς ἀποσβέσεως τῆς ἄσβεστον προερχομένης, τὸ κυανοῦν καθίζημα τοῦ ὑδρο-φειδίου τοῦ χαλκοῦ μεταβάλλεται εἰς ὀξειδίου μέλαν, ἀδιόλυτον ἐν τε τῇ σταγόνι τῆς βροχῆς καὶ τῇ τῆς δροσῆς, καὶ ἐπομένως ἄχρηστον.

Χρῆσις τοῦ Βορδουγαλλίου ποταποῦ.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦτου δέον νὰ γίνηται ἐν καλῷ καὶ ἡρέμῳ καιρῷ· δέον ἐπίσης κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τὸ μίγμα νὰ ᾖ ὁμοιοδές· πλὴν τούτων προσέτι τὸ μίγμα δέον νὰ ἐξερχηται ὡς λεπτοτάτη καὶ πυκνὴ βροχὴν καὶ τέλος δέον τὰς ἀνω μόνον τοῦ φυλλοῦ ἐπιφανείας νὰ ραντίζωμεν. Ἡ ποσότης τοῦ πολλοῦ τοῦτου κατὰ μισθόμετρον, εἰ καὶ ποικίλλει κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐφαρμογῆς, ἀνέρχεται μέχει 300 ὀκ.

Ἑποχή καὶ ἀριθμὸς ραντίσεων.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διὰ τοῦ Βορδιγαλλίου πολτοῦ ραν-
τίσεων τῆς ἀμπέλου ἀνέρχεται εἰς τοεῖς, ὡς ἐξῆς :

Τὸ πρῶτον τὸ καὶ προφυλακτικὸν δεῶν νὰ γίνηται καὶ ὅταν ἀκόμη δυσμενῇ εἶδι τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦτου· λήγει δὲ τοῦτο κατὰ τὴν 10 Μαΐου ἢ ἀργότερον 1 Ἰουνίου.

Τὸ δεύτερον τὸ καὶ σπουδαιότερον δέον νὰ ἐφαρμόζεται μετὰ μεγαλειότηρας ἐπιμελείας ὅτε καὶ ἡ ποσότης τοῦ πολυτοῦ δέον νὰ ἦ ἀθρόονωτέρα· ὥς ἐποχὴ δὲ κατάλληλος θεωρεῖται ἐκείνη, καθ' ἣν οἱ καρποὶ εἰσι δεινέοι, μικρὸν δηλ. μετὰ τὴν ἀνθισιν, ὥστε ἐνὶ λόγῳ τοῦτο λαμβάνει χώραν μετὰ παρθέλευσιν τριῶν ἐβδομάδων ἢ τὸ πολὺ μῖνον, ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Πλὴν τούτων ἐνίοτε ἀναγκαῖον θεωρεῖται καὶ τρίτον ὅπερ λαμβάνει χώραν μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἢ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς ἀπὸ τῆς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου (15—20 Ἰουνίου εἰς τὰ μεσημβρινά, 10—20 Αὐγούστου εἰς τὰ βόρεια τῆς Γαλλίας).

Ἐθεώρησάν τινες, πλὴν τῶν τακτικῶν τούτων, ὡς ἀναγκαίαν καὶ τὴν χρῆσιν συμπληρωματικῶν τινῶν, ἅπερ γίνονται μεταξύ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἢ καὶ μετὰ τὸ τρίτον· ἀλλ' ὅπως καὶ ἡ τὸ τελευταῖον δεῖν νὰ ἐφαρμοῖζεται 20 ἡμέρας πρὸ τοῦ τογρητοῦ

Πλὴν τοῦ Βορδιγαλλίου τούτου πολλοὺ ἐπρότει-
ναν τινες καὶ τὴν χρῆσιν διαφόρων ἄλλων ἐνώσεων
τοῦ θ. χαλκοῦ· π. χ. τὸν ἀμμονιοῦχον χαλκὸν κτλ.
καὶ τὰ ὅποια, καίτοι κατὰ τοῦ περὶ νοσφόρου ὡς

1) Πλὴν τοῦ τῆς διαλύσεως τοῦτου μέσου συνιστᾶται καὶ τὸ ἐξ ἑξ. θέτομεν τὸν θεικὸν χαλκὸν ἐντὸς πανίνου σακχίου ὅπερ βυθίζουσι κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς βυτίου πλήρους ὕδατος, ὅπερ λίαν ταχέως διαλύει τὸν θ. χαλκόν.

ποιάν τινα ἐπίδρασιν ἔχοντα ἀπεδείχθησαν, ἀλλ' ἐνεκα διαφόρων αἰτίων εἰς ἀχρηστίαν περιέπεσαν.

Πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ραντισέων τούτων ἐννοεῖται, ὅτι ἀπαιτοῦνται διάφορα ἐργαλεῖα οἷαι π. χ. αἱ ραντιστικαὶ ἀντλῖαι ἢ σύριγγες οἱ ψηκασθῆρες κτλ. ἃ ἐπὶ τούτῳ πωλοῦνται ἐν διαφόροις τῆς Εὐρώπης οἰκοῖς. Πλὴν τῶν ὑγρῶν τούτων οὐσίῳν, ὧν τὴν περιγραφὴν ἴδῃ ἐποιουσάμεθα, χρῆσιν ποιοῦνται καὶ μιγμάτων διαφόρων οὐσίῳν ἐν κόψει. ὡς π. χ. μίγμα θεϊκοῦ χαλκοῦ καὶ θείου εἰς ποσότητα τὰς ἐξῆς :

Θεικὸς χαλκὸς	5	— 10	} μέγν
Θείου	100		

ἡ τῆς κόπωσης τοῦ Skawinski, ἡπερ μίγμα θεϊκοῦ Χαλκοῦ μετάθειον οὐδα περιέχει καὶ κόπιν γαιάνθρακος!

Τὰ διάφορα ταῦτα μίγματα, εἰ καί, κατὰ τὰς πρῶ-
τας τοῦ περικοσπόρου ἀναπτύξεις, μεγάλως ἐπιδρῶσι,
οὐχ ἦντον ὅμως καὶ μειονεκτημάτων οὐκ ὀλίγων δὲν
στεροῦνται διότι μὴ καλῶς ἐπὶ τῶν ψύλλων προσ-
κολλοῦμενα λίαν εὐκόλως ὑπὸ τε τῶν ἀνέμων καὶ
τῶν βορρῶν παρασύρονται.

Ἀνεξαργτήτως τούτων τῶν μειονεκτημάτων ἡ κό-
νις τοῦ Skawinski εἶναι λίαν ἐν χοῦσει σήμερον
κατὰ τε τοῦ Ὠιδίου καὶ τοῦ Περονόσπορου, παλιν-
μένη ἐντὸς σάκων 100 kg. ἔθρονταν τὸ ὄνομα τοῦ
κατασκευαστοῦ.

Τοιαῦτα λοιπὸν τυχάνουσι τὰ πρὸς καταπολέ-
μους τῆς ἀσθενείας ταύτης μέγα περὶ ἧς κάπως
ἐπεκράτημεν, καθότι γνωστὴ παντοῦ σχεδὸν τυ-
χάνει.

Montpellier, τῇ 24 Μαΐου. 1893.

Ν. Π. ΔΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

Καταδύεται ὁ ἄδαμαντόχρυσος Φοῖβος εἰς βάθην
θαλάσσης εὐρείας, ἥτις τοὺς ἄχαναίς κόλπους ἐκτείν-
ει, ἀνοπομόνως παλλομένους, ὅπως στοργικῶς αὐ-
τὸν περιπτύσσεται· ἐν ᾧ δ' ἐκεῖνος βραδεὶ καὶ μεγα-
λοπρεπεὶ βήματι πρὸς αὐτὴν χωρεῖ, ὁ σιγηλὸς γέ-
λως, ὁ σπινθηρίζουσαν ἐπὶ τὴν φύσιν προχέων φαι-
δρότητα, κατὰ τὴν θαλπερὰν ἐκείνην τῆς ἡμέρας ὤ-
ραν, καθ' ἣν, ὡς ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν ἀθεάτων Αὐτοῦ κρη-
πιδῶν, ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ διαυγοῦς κρυσταλλίνου
θόλου, ὁ ζεῖδωρος ἐκεῖνος γέλως, ἐπὶ τῆς ἀστραπη-
θόλου πλὴν κεκμηκυίας ἤδη τοῦ φωστῆρος μορφῆς,
πρὸς γλυκὺν ὕπνον κλινούσης, ἀποθαίνει ὠχρὸν μόνον
γαλήνης μευιδίαμα.

Καὶ τὰ ὑπερθεῖν ἐπιπλέοντα ἄχροα κύματα τῶν
δρυσσεῶν ἀνέμων, ἅπερ ἡ στοργικὴ Παντοδυναμία διὰ
τοῦ λόγου Αὐτῆς, τοῦ δημιουργοῦ καὶ νομοθέτου λό-
γου, τοῦ εἰς τὰ ὧτα τοῦ ἀναισθητοῦ μηδενὸς ἐν τῇ
κοσμογονίᾳ ἤγχασαντος, ὥρισεν ἵνα, ἀέννα καὶ ἀπέ-

1) (Cours complet de Viticulture, par M. Foëa
σελ. 545.

ρχντ, παλirrooῦντa ἔστιν ὅτε, ἀλλὰ μηδέποτε τῶν
 ὀρίων, ἃ μόνος ὁ Ὀροθέτης οἶδε, ἐκχειλίζοντa, με-
 σολαβῶσι μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ πυροχρύσου ἡλίου καὶ
 διὰ τῆς δρόσου αὐτῶν, ἐλκττωσι τὸ καῦμα τῶν λαμ-
 πρῶν αὐτοῦ ἀκτίνων, μηδὲ ὡς κρύπτοντa ἀπ' ἡμῶν
 τὴν θεοειδῆ τοῦ κάλλους αὐτοῦ αἴγλην, τὰ κύματα
 ταῦτα τὰ ἄορατα βικιότερόν πως κυλιόμενα νῦν ὅτε
 ὁ θεοειδὴς τῆς ἡμέρας πκτήρ, τὴν κερπύλην τοῦ
 θόλου ἄκραν περὶ κλύμας, ἐπαύσχετο φέγγων, διωθοῦ-
 σιν εἰς τὴν τὰς ἐπ' αὐτῶν δίκην, χιονοδῶν νησυδρίων,
 πλανωμένας σωρεῖας νεφῶν.

Νῦν ἀσθενὲς μειδίαμα τοῦ Φοῖβου ὅστις δύνει,
 ἀπὸ τὰ λαμπρόντα νερά,
 αὐγασμάτα του πορφυρᾶ
 ἐπάνω τῶν κυλίνει.

Κ' ἐνφ' τοῦ Φοῖβου τρέμουνται τὰ θίγουσιν αἱ λάμψεις,
 αὐτὰ χρυσοῦνται μαγικῶς
 ποικιλλόντα διηνεκῶς
 ὑπὸ μυρίας κάμψεις.

Ἐδῶ ὁ κύκνος τὰ πτερὰ δολαργυρά ἀπλόνει
 ἐν μέσῳ λίμνης μαγικῆς·
 ἐκεῖ δρυὸς φανταστικῆς
 χρυσοὶ προσνεύουν κλώνοι,

Γίγας ὀρθοῦται παρεκὶ μαρμαροκαίτης λέων·
 κορῶν γελοῦσαι μορφαὶ
 κ' ἐγγὺς τῶν γαῦροι κορυφαὶ
 χιονοδῶν ὀρέων.

Κ' εἰς λευκὸν θρόνον ἐπ' αὐτῶν χιονοπώγων γέρων
 ὑψόνεται ὡς κορωνίς
 τῆς μειδίως καλλονῆς,
 ὡς ἄναξ τῶν αἰθέρων.

Ἀκτίνες φθάνουν ἐπ' αὐτοῦ, σωρεῖαι ἀδαμάντων·
 τὸν στέφουσι διὰ φωτός...
 νομίζεις ὅτι εἶν' αὐτὸς
 ὁ Βασιλεὺς τῶν πάντων!...

Καὶ πρὸ τοῦ μεγαλείου Του μετὰ λατρείας κλίνον,
 τὸ ὑψικόρυφον βουνὸν
 ἡρέμα κύπτει ταπεινὸν
 καὶ προσκυνεῖ Ἐκεῖνον!

Νομίζεις τὸν ἐλεύκαναν ἀθανασίας ἔτη,
 στιγμῶν ἄγαλμα λευκόν!...
 ὦ! χαῖρε γραφομέν' Εἰκὼν
 κ' ἐπὶ συνέφων ἔτι!

ὦ! εἶθε νὰ ἡδύνασο αἰώνιος νὰ ζήσης,
 Θεοῦ μορφήν ἦν πρὸς στιγμὴν
 ὑπὸ αὐτόματον ὀρμὴν
 ἐνθεος γράψ' ἢ φύσις!...

Ἀλλ' ὡς αὐτόματος σκιά, ἐκλείπ' εἰς βραχὺν χρόνον·
 τοῦ κόσμου τοῦ φθαρτοῦ ἐντὸς
 μακρὸν δὲν βλέπει ὁ θνητὸς
 τὸν Ζῶντα δι' αἰώνων...

Καὶ ἔπειτα συγχέονται, καὶ ὄγκος φευγαλέων
 ἀμόρφων γίνονται νεφῶν
 κύκνος καὶ δρυς, πληθὺς μορφῶν,
 ὁ γέρων καὶ ὁ λέων,

... Ἀς ἡμῖν λίβανος ναοῦ ἅγιον μύρον φέρον,
 καὶ πνέων αἰθεροπλανῆς
 νὰ ὑπερβῶ τοὺς ἀχανεῖς
 ἐκτάσεις τῶν ἀέρων!

Κ' ἐνφ' τὴν τελευταίαν του ἐπάνω τῶν ἀκτῖνα
 ὁ Φοῖβος μειδίᾳ πλανῶν,
 εὐχῆς κ' ἐγὼ νέφος ἄγνόν,
 ν' ἀναμιχθῶ μ' ἐκεῖνα...

Ναί!... νέφος προσευχῆς ἐγώ, ἐνφ' εἰς ὕψη πλέω,
 τὸ σύννεφον τὸ ἀραιὸν
 ὅπερ παρίστα τὸν Θεόν
 εὐῶδες νὰ προσπνέω!

Ἐτι μικρόν, καὶ ὁ Φοῖβος ὕπνωσε τέλειον· καὶ τὰ
 νέφη ἀποδυστάμενα τὴν εὐχαρῆ ἐκείνην αἴγλην, συ-
 θρωπῶσαντa δὲ οἰονεῖ ἐκ ρεμβῶδους πύθου πρὸς τὸ
 σθεσθὲν τοῦ ἡλίου μειδίαμα, ὑπόφαια ἐγένοντο· ἀντ'
 αὐτῶν δὲ ἡ θάλασσα, ἡ ἀχανὴς ἐκείνου κλίνη, ἐν ᾗ
 χρυσῶδης πέπλος ἐπεκταθεῖς ἐσήμαινε τὸν τόπον
 ἐνθα ὁ πκτήρ τῆς ἡμέρας ἀνεπαύσατο, ἔλαμπεν ἤδη
 φαιδρῶς. Καὶ ἡ ἡμέρα, ἡ φωτεινὴ ἐκείνου κόρη, ἀο-
 ράτως ἀποπηδήσασα ἐκρύβη ὑπισθεν τῶν περιβαλλόν-
 των τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα ὑψικρήμων ὀρέων, ἅπερ πρὸ
 μικροῦ ἔτι ἐπεστεφάνου ὁ φανταστός ἐκεῖνος τῶν νε-
 φῶν μικρόκοσμος.

Τότε εἰσέδυν εἰς δάσος, οὗ τὰς ζοφώδεις σκιὰς αἱ
 ἀμυδραὶ τῶν ἄστρων ἀναλαμπαὶ ἐρατεινῶς ἐπηργύ-
 ρουν. Εἶναι ὥραιοι οἱ ἄστέρες ὅτε ὡς ἄπειροι τῆς
 ιδέας φάροι, ἀπὸ ἀνεφέλου χάους, εἰς τὸ ἀπ' εὐρέος
 χλοανθοῦς πεδίου σιγῆς ἀποθαυμάζον αὐτοὺς ὄμμα,
 ἡδέα φῶτα ἀρρήτου τινὸς μυστηρίου ἀπαυγάζωσιν·
 εἶναι ἀνεκφράστως ἐρατεινὸς ὅτε, ἐπὶ τὸ ἡρεμον τοῦ
 ρύκκος κύμα φωτογραφῶνται, μυρίας ἐπ' αὐτοῦ οὐρα-
 νίους σφραγίδας ἐνθέτοντa· ἀλλ' ἄπειρος συμπαθέ-
 στεροι, ἀπείρως μυστηριωδέστεροί εἰσι ἀπὸ τῶν σι-
 γῆλων βαθῶν ὑψιδένδρου ἄλλους ὀρώμενοι δακρυλα-
 μπεῖς ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων.

Ἐκεῖ ὁ νυκτοπλανῆς ἰοιδὺς ἐπὶ θαλερᾷ δάφνης
 τὴν λύραν αὐτοῦ ἀναρτῶν, ἐν ἡρέμῳ ἐκστάσει προσα-
 τενίζει αὐτοὺς, μεθύων ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς ἰδέας
 συμπαθείας ἣν ἔσχει εἰς τὸ ἄγνόν κάλλος ἐπιζητῶν
 ἀνεύρισκει· καὶ οἰονεῖ δι' ἀκαταμαχίτου θείας ἰσχύος
 ὑπ' αὐτοῦ ἀπορροφώμενος. ὦ τῆς ἐνθέου εὐδαιμονίας
 τῆς περιβαλλούσης τότε τὴν ἀδελφουμένην μετὰ τοῦ
 ὥραίου ψυχῆν, ἰδανικῶς πρὸς τὴν γενέτειραν ἐκείνου
 πηγὴν πετερυγίζουσιν!...

Ναί, εἰσὶ συμπαθεῖς οἱ ἄστέρες· ἀλλὰ διατί;

... Εἶδον τὰ ἄστρο· ὥχρᾳ ὥσθαι δάκρυα ἔλαμπον ἄνω·
 ἅπερ σταλάζει ἡ Νύξ, μελανόπεπλον φάντασμα κλαῖον.
 Ὅτε ὁ Φοῖβος λαμπρὸς τοῦ Θεοῦ κατοπτρίζῃ τὰ φέγγη,
 καὶ τὰ πυκνὰ διασχίζων φυλλώματα δάσους εὐδαιμονίας,
 μίαν ἀκτῖνα χαρᾶς εἰς ἐκάστην ὀρμὴν κατασπείρει,
 τότε ἡ Νύξ ἢ ὥχρᾳ εἰς δάσων παραμένουσα κρύπτειν,
 ὅλη σιγῆς θαυμασθὸς καὶ λατρεία ἄγνῃ πρὸς ἐκεῖνον,
 τὸν ἀτενίζει ρεμβῶδης, κ' εἰς αἰσθητὰ συγκετρομένην,
 ἀναισθητοῦσα εἰς πᾶν, μακαρία πρὸ Θεῆς εἰκόνας,
 ἄϊλος μένει σκιά, ψυχὴ μένει τοῦ Θεοῦ ἐρῶσα.

Ὅτε πρὶν δύσῃ ὁ Φοῖβος εἰς κόλπους θαλάσσης εὐ-
[ρείας,

τῆς Νυκτός τότε τὸ φάσμα, τὸ ἰνδαλμ' αὐτοῦ ἀπολέσαν
μέλανα πέπλον ἐνδύεται, μέλαιναν πτέρυγ' ἀπλόνει
εἰς τῶν ἀέρων τὰ ἄχροα ὕψη, σκοτίζει τὴν φύσιν·

Καὶ στόνον χέον γλυκὺν μὲ τῆς αὔρας τὸ ἥρεμον
[πνεῦμα,

ὅστις δροσίξει τὰ στήθη παρήγορος τοῦ ἀγρυπνοῦντος
δάκρυα χρυσολαμπὴ εἰς τὰ ὕψη, τὰ ἄστρα σκορπίζει.

Κλαῦσον, ὦ Νῦξ, συμπαθῶς ἂν τὰ σκότη τὸ δάκρυ
[σου λυεῖ!...

Ἔως οὐ λάμπῃ καὶ πάλιν ὁ Φοῖβος χρυσοῦς, κ' ἡ
[ἀκτίς του,

χύνουσα ἅγιον φῶς, ὡς μεϊδιάμα τῆς εὐσπλαγχνίας,
σδέσῃ τῆς χήρας αὐτοῦ κάθε δάκρυ' εἰς φαιδρότητος

[φέγγῃ!

ᾠ! εἶθε κάθε δάκρυ μας ὡς φέγγος τῶν ἀστέρων,
νὰ διαλύῃ εὐσπλαγχνον τοῦ πόνου τὰς σκοτίας!

ᾠ! εἶθε κάθε στόνος μας ὡς πνεῦμα τῶν ἀέρων
νὰ δύνῃ μὲ τὴν δρόσον του φλόγα πτωχῆς καρδίας!..

... ᾠ! εἶθε, εἶθε πάντοτε εὐδίας Φοῖβος χαίρων
νὰ σελαγίζῃ, τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξιν χρυσόνων,

κ' ἐλπίδος Θείας ἥλιος, ἰδανικῶς μαρμαίρων,
νὰ δύνῃ μὲ μεϊδιάμα τὰ δάκρυα τῶν πόνων!...

ᾠ, χαίρετε, ὠραῖοι ἀστέρες! χαίρετε, μαρμαρῶ-
σοντα ἥρεια, κρυσταλλώδη δάκρυα τῆς τοῦ Θεοῦ
ἐρώσης Νυκτός!

Ἄλλ' ἐκεῖ ἔνθα ἐπυκνοῦντό πως τὸ ὑπόγλυκον τοῦ
αἰθρίου ὕψους σκότος, ἐκεῖ ἔνθα λευκάζοντά τινα νε-
φελώματα, ὡς ὑπῶχοι μαργαρίται σκιερῶς πως ὑπέ-
λαμπον τρεῖς ἀστέρες, τρεῖς σπινθηροβόλοι ἀδελφοὶ
ἀδελφάντες, φκεινῶς ἐν αὐτοῖς διχπρέποντες, ἐφαί-
νοντο ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν μόνον στιλβόντων γειτόνων
αὐτῶν.

ᾠ! ἦτο θεῖον τὸ φῶς τῶν ἐκείνων· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ
προσηλωθέντες ἠδυνάτουν ν' ἀπροσπασθῶσιν ἀπ' αὐ-
τῶν. ᾠ φῶς τῆς ψυχῆς δεσπόζον, ὦ γλυκὺ σιωπηλὸν
ἄσμα ὑπὸ φέγγους μορφήν! πρὸς τί συνέχεις ἀναχή-
τως τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν Οὐρανὸν ὡς ποτε ἡ μάχος
τῶν Σειρήνων ὠδὴ τὸν νοσταλγοῦντα ποντοπόρον παρὰ
τὴν ὀλεθρίαν ρηγμίνα;

— ᾠ Νῦξ μελανείμων! ἐκ τῶν σῶν ἄρα καλλι-
βλεφάρων ὀμμάτων ἀπεσταλάχθη ἡ τῶν ἀδελφάντων
ἐκείνων φλογεβόλος τριάς; Ἄλλὰ πῶς, τότε, δὲν
σοὶ κατέκασε τὰ βλέφαρα διὰ τοῦ μαρμαίροντος
πυρός της;...

Οὐχί! δὲν εἶναι ἐκεῖνα, ὡς πάντα, δάκρυα τῆς
Νυκτός· ἀπεστέλλθησαν ἴσως ἀφ' ἐτέρων ὀμμάτων,
ὑπερφῶν ὀμμάτων, ἅπερ τὸ ἱερὸν αὐτῶν πῦρ, ὁμοει-
δοῦς, ἴσως, πρὸς αὐτὸ ὄντα ὕψης, ἐσεβίσαστο...

ᾠ Νῦξ μελανείμων, εἰπέ μοι!...

Ἄλλ' ἐκεῖνη σιγᾷ.

— ᾠ γλυκύδακρυ τῆς Νυκτός φάσμα!

... Σ' ἐξορκίζω εἰς τὰ αἰθέρια δάκρυά σου,
εἰς τὸ πᾶμφωτον ἰνδαλμ' οὐ ἡ βραχεῖα στέρησις
ἀποστᾶζει αὐτὰ ἐκ τῶν ὠχρῶν σου βλεφάρων! λᾶ-
λησόν μοι...

Τότ' ἐκεῖνη συγκεκινημένη ὑπὸ τοῦ βαθέος ὄρκου
τοῦ τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς ἰνδάλματος ἀπηχίσαν-
τος· ἐστέλαξε δύο ἔτι χρυσᾶς ψεκᾶδας ἀνά τὰ ὕψη,
καὶ ἔτι τὸν μέλανα πέπλον, ὡς τοῦ πένθους αὐτῆς
σημαίαν ἐκείσε ἀπλοῦσα, ἐτάνυσε θροούσας τὰς πτέ-
ρυγας καὶ κατῆλθε μέχρις ἐμοῦ ἐν τῷ εὐσκήφῳ δάσει.

Ἦν ὠχρὸν γιγάντιον ἄγαλμα μεγαλοπρεπῶς ὠ-
ρχιον ἐν τῇ ὠχρότητι αὐτοῦ. στὰν δὲ πρὸ ἐμοῦ, τῆς
εὐρύτατα κυματιζούσης ἐβενώδους κόμης, τὸν ἀραι-
ρεθέντον πέπλον ἐπὶ τοῦ πλαστικοῦ σώματος ἀντικα-
θιστώσης, διήνοιξε τὰ τέως ἐσφραγισμένα χεῖλη.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΖΩΑ ΜΙΚΡΑ ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ἐπιζωοτία.

Θυμιάζομεν, ὅσκις λόγος γίνεται περὶ τῆς νοση-
σύνης καὶ συντηρήσεως τῶν ἐν Εὐρώπῃ ζώων, πλείστοι
δὲ τῶν ἐντεῦθεν τῆς Βουδαπέστης δυσπιστοῦσι περὶ
τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῶν, καίτοι πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν μας ἀποκαλύπτονται. Ἡ πρὸς τὰ κτήνη σκλη-
ρότης, ἀπόρροια ἀλγεινῆς ἀμαθείας, διέρχεται ὡς
πύρινον ἄρμα τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώ-
που αὐτοῦ ἐναποθέτει τὸ σῆμα τῆς κατασχύνης· «ψυ-
» χαὶ δικαίων οἰκτεῖρουν τὰ ζῶα», κρᾶζει ὁ Ἰσάκας.
Ἄλλ' ἡ βίβλος τῶν προφητῶν ἀψόρως ἀποτεφοῦται
ὑπὸ τῶν σκωλήκων καὶ οὐαί! εἰς τὸν ἐκζητοῦντα
τὴν ἀναψυχάν τῶν ἀρχαίων σελίδων. Ἡ Ραχὴλ
ἄπαξ ἐνθρήνησε...

Δυσανασχετοῦμεν διὰ τὴν ἐπιδημίαν τῶν ζώων καὶ
σπεύδομεν πρὸς τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν Ἀθιγγανίδων,
ἀγνοοῦντες τὴν ὑπαρξίν τοῦ κτινιάτρου, καθ' ὃν χρό-
νον τὰ ἀτυχῆ κτήνη γονατίζουν, καὶ ἐκ τῶν κρωγμῶν
τῶν ὀρνέων ὀδηγοῦμεθα ὅτι διατελοῦμεν εἰς τοὺς σκο-
τεινοὺς αἰῶνας, ὁπότε αἱ πεδιᾶδες καὶ τὰ παραπο-
τάμια ἀντὶ δεινρυλλίων ἐφιλοζέουν τοὺς σκελετοὺς
τῶν ζώων. Ἀλγεινὸν θέαμα ἡ νόσος τῶν τετραπό-
δων. Πίπτουν ἐν ἀραιώσει καὶ διὰ τῶν μυκηθμῶν
ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς φλογώσεως τῶν ἐντέρων
καὶ τὴν ὀδύνην, ἣν αἱ βόες πρὸς πάντων ἐν τῇ ἐγκα-
ταλείψει των αἰσθάνονται καὶ μάλιστα ὅταν ἐξ ἀπο-
στέσεως ἀκούουν τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀνθρώπων,
ὦ ἄνθρωπε! φεῦ, ὀλίγιστοι συγκινοῦνται.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν ἀρκεῖ τὸ ράμφος καὶ
οἱ κυνόδοντες πρὸς καλπαστικὴν ἐξαφάνισιν τῶν πτω-
μάτων. Αἱ στρατιαὶ τῶν σκωλήκων εἰς τὰ βόρεια κλί-
ματα ἐγκαίρως ἀποθεοῦνται εἰς τὴν ὑστάτην μετα-
μόρφωσιν καὶ ἐναπόκειται εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν
θερμοκρασίαν νὰ προπέμψῃ ἀμειλίχτως εἰς τὸν ὕμνον
τῶν κεκοιμημένων τοὺς Λευίτας καὶ κοσμικοὺς, οἵτι-